

ενάντια στη λήψη dna

με αφορμή την υπόθεση των 14 καταληψιών
της Πρυτανείας εμπ

*

Η κλήση της ΓΑΔΑ στις 4/9/21 στον σύντροφο Η. Κ. για «λήψη γενετικού υλικού και ανάλυση του DNA» αποτελεί την απαρχή ενός νέου κύκλου κρατικής απόπειρας στοχοποίησης και τρομοκράτησης αγωνιστών και ποινικοποίησης της δράσης τους, με τρόπο απροσχημάτιστο που συνιστά μια κραυγαλέα αστυνομική σκευωρία. Αποτελεί, παράλληλα, έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα για τη διόγκωση της τράπεζας δεδομένων γενετικού υλικού πάνω στην οποία το κράτος (θα) βασίζει τη δίωξη αγωνιζόμενων υποκειμένων.

Συγκεκριμένα, ο παραπάνω όπως και άλλοι 13 σύντροφοι, οι οποίοι είχαν συλληφθεί και κατηγορηθεί για πλημμελήματα κατά την κατάληψη της Πρυτανείας του Πολυτεχνείου στις 13/11/20, διατάσσονται ως ύποπτοι σε υποχρεωτική λήψη DNA καθώς -σύμφωνα με την κρατική αφήγηση- ο γενετικός τύπος αγνώστου άνδρος που βρέθηκε σε κινητά αντικείμενα (δύο μπουκάλια) στους χώρους εντός της Πρυτανείας μετά την εκκένωση της κατάληψης, ταυτίζεται σε άσχετο χώρο και χρόνο με εκείνον αγνώστου άνδρα, που προσδιορίστηκε κατά την εξέταση χαρτιών με αίμα που βρέθηκαν κατά τους μπάτσους στην οδό Σπ. Τρικούπη στα Εξάρχεια το 2014 (!). Τότε, στις 7/12/14 είχαν λάβει χώρα συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και μπάτσων, μετά την πορεία για τη δολοφονία του αναρχικού μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ένστολο Κορκονέα έξι χρόνια νωρίτερα.

Οι περισσότεροι εκ των συλληφθέντων της κατάληψης - που είχε πραγματοποιηθεί ενάντια στο περυσινό lockdown που επέβαλλαν οι πρυτανικές αρχές και η ΕΛ.ΑΣ. ενόψει του τριήμερου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου - οι οποίοι οδηγούνται σε υποχρεωτική απόσπαση DNA, το 2014 ήταν δεκατριών ή δεκατεσσάρων ετών ή έμεναν σε άλλες πόλεις. Η σκευωρία καταδεικνύεται στο κείμενο του συντρόφου Η.Κ. όπου αναφέρει, «στην πρώτη (σ.σ. κατάληψη Πρυτανείας) συμμετείχα και συνελήφθη μεταξύ 25 ατόμων εκ των οποίων 13ών γενετικά ανδρών, σε έναν χώρο ανοιχτό για μέρες με πλήθος κόσμου απ' όπου επιλέχθηκα στο σήμερα με ακατανόητα και άγνωστα μέχρι στιγμής κριτήρια λόγω κάποιων καθημερινών και κινητών αντικειμένων που βρέθηκαν εκεί. Ενώ στην δεύτερη το 2014 ήμουν μαθητής και δεν είχα καμία σχέση ακόμα με τον α/α χώρο, γεγονός που καθιστά ακόμη πιο γελοία την επιλογή μου ως ύποπτου για την τέλεση του υποτιθέμενου αδικήματος».

Χαρακτηριστικές υποθέσεις των κρατικών μεθοδεύσεων με βάση το DNA

Παρά το γεγονός πως μας προκαλεί οργή, η συγκεκριμένη μέθοδος κατασκευής «ενόχων» δεν μας δημιουργεί εντύπωση, καθώς δεν είναι η πρώτη φορά που το κράτος προχωρά σε τέτοιες μεθοδεύσεις.

Πρόσφατη είναι η υποχρεωτική λήψη DNA και από τους 7 φοιτητές και τη μία φοιτήτρια που κατηγορήθηκαν -δήθεν λόγω γεωεντοπισμού τους μέσα από τα κινητά τους τηλέφωνα - για την υπόθεση παρέμβασης στον πρύτανη της ΑΣΟΕΕ (Οκτώβριος 2020), παρά το γεγονός πως δεν κρίθηκαν προφυλακιστέοι, με τους 4 μάλιστα να αφήνονται ελεύθεροι χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο.

Επίσης καταδεικτική των ορέξεων της Αντιτρομοκρατικής είναι η υπόθεση του Τάσου Θεοφίλου, για τον οποίον το «φύτεμα» ενός κινητού και πάλι αντικειμένου (καφέλιου) σε συν-

δυνατότητα με την βίαιη απόσπαση DNA τον οδήγησε για 5 χρόνια στη φυλακή για την υπόθεση ληστείας στην Πάρο το 2012, κατά τη διάρκεια της οποίας δολοφονήθηκε ένας οδηγός ταξί. Ο θεοφιλώς αθώωθηκε για όλες τις κατηγορίες το 2017.

Ανάλογη περίπτωση σκευωρίας που κατέπεσε ήταν και του Άρη Σειρηνίδη, ο οποίος έμεινε πάνω από 15 μήνες στη φυλακή για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά αστυνομικών με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο το DNA σε μια μάσκα, η οποία αποδείχτηκε πως δεν βρέθηκε καν εκεί που ήταν σταθμευμένη η κλούβα των ΜΑΤ που δέχθηκε πυροβολισμούς το 2009. Ο Σειρηνίδης αθώωθηκε κατά πλειοψηφία τον Ιούνιο του 2011.

Να θυμίσουμε ακόμα την υπόθεση της Ηριάννας Β. και του Περικλή Μπ. που παρέμειναν για πάνω από έναν χρόνο στη φυλακή, μέχρι να καταπέσει η πρωτόδικη απόφαση των 13 χρόνων κάθειρξης. Το συγκεκριμένο σενάριο ήθελε την Ηριάννα και τον Περικλή να είναι μέλη της οργάνωσης «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς» με μόνο ενοχοποιητικό στοιχείο ένα μέρος του δείγματος DNA για την πρώτη και ένα δείγμα σε ένα κινητό και πάλι αντικείμενο (βιβλίο) για τον δεύτερο.

Ακόμα, ολόκληρα χωριά είχαν υποστεί πογκρόμ βίαιης απόσπασης DNA κατά τη διάρκεια του αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στις Σκουριές Χαλκιδικής. Αποκορύφωμα ήταν η διαταγή της Ανακρίτριας Πλημμελειοδικών Χαλκιδικής το 2014 για λήψη βιολογικού υλικού από 23 κατηγορούμενους για τη διαδήλωση κατά των μεταλλείων στην τοποθεσία του «Λάκκου Καρατζά», προκειμένου να συγκριθεί το DNA τους με αυτό που βρέθηκε στα πειστήρια-ευρήματα της υπόθεσης του εμπρησμού του εργοταξίου της Ελληνικός Χρυσός στις Σκουριές.

Ακόμα, χαρακτηριστική είναι η υπόθεση του Ντίνου Γιατζόγλου σχετικά με την επίθεση στον πρώην πρωθυπουργό Λουκά Παπαδήμο με παγιδευμένο φάκελο. Ο σύντροφος παραμένει φυλακισμένος, παρά το γεγονός πως όπως αναφέρει η συνέλευση που ασχολείται με την υπόθεση, «οι έωλες κατηγορίες του εντάλματος βασίστηκαν σε μείγμα γενετικού υλικού, το οποίο φέρεται να έχει συλλεχθεί και αποθηκευτεί από αντικείμενα μετά το τέλος των συγκρούσεων αντιμνημονιακής πορείας το 2011».

Στο πλαίσιο της βίαιης λήψης DNA, ο αναρχικός Μάριος Σεϊσίδης με μόνο στοιχείο ένα δείγμα DNA -το οποίο είχε ληφθεί χωρίς και πάλι τεχνικούς συμβούλους - είχε καταδικαστεί πρωτόδικα, τον Απρίλιο του 2017, σε 36 χρόνια κάθειρξη, για ληστεία και τρεις απόπειρες ανθρωποκτονίας στην περίφημη υπόθεση του 2006 των «ληστών με τα μαύρα», όπως ξεδιάντροπα την είχαν βαφτίσει τα ΜΜΕ σε συνεργασία με την ΕΛ.ΑΣ.

Πρόσφατη επίσης είναι η υπόθεση του αναρχικού Β. Σταθόπουλου στον οποίο επιβλήθηκε πρωτόδικα (Απρίλιος 2021) η εξοντωτική ποινή των 19 ετών για συμμετοχή στην οργάνωση «Επαναστατική Αυτοάμυνα» με εκ των βασικών πειστηρίων να είναι ένα μείγμα DNA πάνω σε τιμόνι μηχανής. Το οποίο, μάλιστα, αποδομήθηκε πλήρως από το πόρισμα δύο ανεξάρτητων βιολόγων που ζήτησαν οι συνήγοροι, καθώς δείχνει ότι το DNA του Σταθόπουλου δεν μπορεί να ταυτοποιηθεί στο εύρημα.

Η ιστορία του νομικού πλαισίου για το DNA

Η ανάληψη του DNA στο πλαίσιο της ποινικής καταστολής εισάγεται στην Ελλάδα το 2001 με τον πρώτο τρομονόμο και αφορά αρχικά μόνο σε «σοβαρά» κακουργήματα μεταξύ των οποίων φυσικά η σύσταση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, και προς «πρόσωπα» με βάση «σοβαρές ενδείξεις» ότι έχουν τελήσει τα παραπάνω (σκοπίμως δεν αναφέρεται σε

ιδιότητα, πχ κατηγορούμενοι, για να συμπεριλαμβάνει όσους οι μπάτσοι κρίνουν κάθε φορά ως υπόπτους). Στον ίδιο νόμο, η λήψη του DNA δεν έχει γίνει ακόμη ρητώς υποχρεωτική κι αποφασίζει για αυτή το δικαστικό συμβούλιο, ενώ αρχικά δεν θεσμοθετείται αρχείο στο οποίο τηρούνται τα γενετικά αποτυπώματα.

Όλα αυτά αλληλάζουν παράλληλα με την κλιμάκωση της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας και νέο σημείο εκκίνησης την εξέγερση του Δεκέμβρη, ο οποίος προκάλεσε συνολικά την θωράκιση του νομικού οπλοστασίου κρατικής καταστολής στο πλαίσιο μιας καταφανούς αντι-εξεργετικής εκστρατείας. Έτσι, (και) η ανάλυση του DNA αναβαθμίζεται και εξακτινώνεται ως τεκμήριο ποινικής καταστολής σχεδόν σε όλο το φάσμα των κατηγοριών, καθώς το 2009 επί κυβέρνησης ΝΔ θεσμοθετείται η λήψη γενετικού υλικού υποχρεωτικά για όλα τα κακουργήματα ή πλημμελήματα που τιμωρούνται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 3 μηνών, εφόσον υπάρχουν «σοβαρές ενδείξεις» ότι ένα «πρόσωπο» έχει τελέσει τα παραπάνω. Για τη λήψη του DNA δεν αποφασίζει πλέον το δικαστικό συμβούλιο, αλλά οι «διωκτικές αρχές», που σημαίνει και οι μπάτσοι στο πλαίσιο της προανάκρισης, ενώ θεσμοθετείται και με επίσημη βούλα η πρακτική της αποθήκευσης του γενετικού υλικού με τη σύσταση του «ειδικού αρχείου γενετικών αποτυπωμάτων», το οποίο τηρείται στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Εργασιών της ΕΛ.ΑΣ.

Το 2011 με την περίφημη εισαγγελική διάταξη Κονταξή νομιμοποιείται και η βίαιη απόσπαση του DNA χωρίς τη συναίνεση του κατηγορούμενου/υπόπτου, στη βάση της υποχρεωτικότητας.

Η αριστερή διαχείριση-που θα διαμορφώσει (2019) και το νέο κώδικα ποινικής δικονομίας, που ρυθμίζει επίσης το DNA και ισχύει μέχρι σήμερα- το 2015 και κάτω από την πίεση της απεργίας πείνας και του αγώνα των κρατουμένων στις φυλακές στις αρχές του ίδιου έτους, θα συντηρήσει την κατασταλτική πολιτική της υποχρεωτικής λήψης και της αποθήκευσης του γενετικού υλικού για όλα τα κακουργήματα, αλλά θα μειώσει τα πλημμελήματα σε εκείνα που τιμωρούνται με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον ενός έτους. Επιπλέον, προσθέτει την κενού περιεχομένου φράση ότι πρέπει η λήψη να διεξάγεται «με απόλυτο σεβασμό στην αξιοπρέπεια του κατηγορούμενου», μιας και δεν αναιρεί την υποχρεωτικότητα και την επιβολή αυτής. Την ίδια στιγμή τοποθετεί τον αρμόδιο εισαγγελέα ή ανακριτή ως εκείνους που διατάσσουν τη λήψη DNA, ενώ εισάγει και τον τεχνικό σύμβουλο τον οποίο δικαιούται να έχει ο κατηγορούμενος κατά τη διαδικασία λήψης του DNA.

Βέβαια υπό την ίδια διαχείριση θα αμφισβητηθούν όλα τα παραπάνω, όπως το δικαίωμα σε τεχνικό σύμβουλο (υπόθεση Τσιρώνη και Σ.Χ, όπου έγινε λήψη από την αντιτρομοκρατική χωρίς τεχνικό σύμβουλο), που προκάλεσε αλληλοαναιρούμενες αποφάσεις δικαστικών και εισαγγελικών οργάνων, μέχρι η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου να αναγνωρίσει το δικαίωμα του τεχνικού συμβούλου σε κάθε διαδικασία (2017). Ωστόσο, ακόμη κι αυτή η απόφαση αμφισβητήθηκε εκ νέου το 2018 από την ΕΛ.ΑΣ, που σε συνεργασία με την εισαγγελία του Αρείου Πάγου έκριναν πως στα αυτόφωρα εγκλήματα, λόγω της πίεσης του χρόνου, μπορεί να εξαιρείται ο κατηγορούμενος από το δικαίωμα του για τεχνικό σύμβουλο.

Ο βιοπολιτικός μετασχηματισμός των σωμάτων σε πειστήρια ενοχής

Όλες αυτές οι νομικές διατυπώσεις, παλινωδίες και εξαιρέσεις μόνο ανεξήγητες δεν είναι, αφού με τον έναν ή τον άλλον τρόπο συντηρούν το σκοπίμως στριφνό και θολό θεσμικό

πλαίσιο γύρω από το dna, ώστε να μπορεί να αποτελέσει κατά το δοκούν «αποδεικτικό μέσο» για σκευωρίες και ποινικοποίηση πολιτικών χώρων, θέσεων και κοινωνικών σχέσεων.

Με την αίγλη της απόλυτης αλήθειας και την αχλή της επιστημονικής αυθεντίας, η ταυτοποίηση ενός/μιας υπόπτου με δείγμα γενετικού υλικού που βρίσκεται κατά τους ισχυρισμούς των διωκτικών αρχών σε ύποπτους χώρους ή ακόμα και κινητά αντικείμενα είναι αρκετή για να αποδείξει την ενοχή και να οδηγήσει στον εγκλημασμό. Η μέθοδος ανάλυσης DNA, η οποία βασίζεται επιστημονικά σε ένα στατιστικό μέγεθος που αναλύεται από τους μπάτσους κι ερμηνεύεται από την ποινική διαδικασία ως αλάνθαστο μέσο, αποτελεί μια εξαιρετικά ευαίσθητη στη διεξαγωγή της διαδικασία (από τη συλλογή, μεταφορά, αποθήκευση, επεξεργασία μέχρι και την ταυτοποίηση).

Η ενεργοποίηση εξαιρετικών ποινικών εργαλείων και ο βιοπολιτικός μετασχηματισμός των σωμάτων σε πειστήρια ενοχής δεν αποτελεί παρά μια συστηματική ποινικοποίηση πολιτικών φρονημάτων και θέσεων, τα οποία η κυριαρχία επιθυμεί να ξεφορτωθεί, ακόμα και αν χρειάζεται να μεταχειριστεί για αυτόν το σκοπό τις πιο σκληρές εκδοχές του αστυνομικού της κράτους. Το τελευταίο στοχοποιεί υποκείμενα και πολιτικούς χώρους και στη συνέχεια συλλέγει και επεξεργάζεται πειστήρια, ταυτοποιεί ενόχους, καταδικάζει και σωφρονίζει σε μια υποδειγματική τελικά επίδειξη του μονοπωλίου του κράτους

Βάσει, λοιπόν, της μεθόδευσης του DNA, το κράτος επιδιώκει να εξαπλώσει τον έλεγχο του επιχειρώντας να φακελώσει όσες συνεχίζουν να αγωνίζονται εναντίον του.

Πέρα από τον αναρχικό χώρο, ο οποίος βρίσκεται διαχρονικά στο επίκεντρο αυτής της κατασταλτικής μεθόδου, η χαρτογράφηση ολόθENA και περισσότερων αγωνιστριών, παράλληλα με τις νομικές απειλές στην περίπτωση μη συμμόρφωσης στον κρατικό εκβιασμό στοχεύουν αναμφίβολα στον εκφοβισμό και στην καταστολή όλων όσοι αντιστέκονται. Ταυτόχρονα, επιχειρείται η διεύρυνση μιας βάσης δεδομένων γενετικού υλικού στα χέρια του κράτους, που δημιουργεί μια δυσμενή παρακαταθήκη για το σύνολο του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος και, φυσικά, για τις επιμέρους ζωές όσων στοχοποιούνται: ανά πάσα στιγμή για ένα αδύναμο χρονικό διάστημα μπορείς να βρεθείς μπλεγμένη σε μια σκευωρία οργουελικού τύπου.

Στο στόχαστρο οι εστίες αντίστασης στην εκπαίδευση

Ο χώρος της εκπαίδευσης και οι αγωνιζόμενες φοιτήτριες και εκπαιδευτικοί δεν θα μπορούσαν να μείνουν έξω από αυτή την κατασταλτική επέλαση. Η πανεπιστημιακή αναδιάρθρωση (διαγραφές, ελάχιστη βάση εισαγωγής, κλπ) και η απόφαση για την είσοδο των μπάτσων στις σχολές είχαν και έχουν στόχο την καταστολή της συλλογικοποίησης και την χαρτογράφηση των αναρχικών και αγωνιστών φοιτητών και στεκιών μέσα στις σχολές, τη μετατροπή των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων σε αποστειρωμένους χώρους, όπου ο ανταγωνισμός και ο καριερισμός θα επικρατούν, την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση και την όξυνση των ταξικών ανισοτήτων στην εκπαίδευση.

Οι πανεπιστημιακοί χώροι όμως αποτελούσαν ανέκαθεν μέρη κοινωνικής και πολιτικής ζύμωσης, χώροι στους οποίους η αυτοοργάνωση, η συλλογικοποίηση και η ριζοσπαστικοποίηση έβρισκαν σάρκα και οστά. Κατειλημμένοι χώροι λοιπόν μέσα στις σχολές καθώς και αγωνιζόμενες φοιτήτριες εναντιώθηκαν στα νέα εκπαιδευτικά μέτρα βγαίνοντας σχεδόν κάθε βδομάδα στο δρόμο, συμμετείχαν σε κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες και άνοιξαν πεδία αγώνα την περίοδο των lockdown και των κρατικών απαγορεύσεων. Με σκοπό τόσο την απο-

δυνάμωση των ίδιων και του ευρύτερου ανταγωνιστικού χώρου, όσο και την τρομοκράτηση και τον παραδειγματισμό όσων θελήσουν να εναντιωθούν στις κυρίαρχες επιταγές, το κράτος, ανάλογα τη συγκυρία και τα πολιτικά διακυβεύματα, επιλέγει κάθε φορά τα κατάλληλα εργαλεία καταστολής (ξύλο, πρόστιμα, δικογραφίες, λήψη dna κ.α.).

Η πανδημία, η μόνιμη κατάσταση ελέγχου/επιτήρησης και ο νέος ολοκληρωτισμός

Σε μια παρατεταμένη περίοδο οξυμένης καταστολής και διεύρυνσης των πειθαρχικών και απαγορευτικών πολιτικών με φόντο την πανδημία, το κράτος επιχειρούσε και επιχειρεί να χαρτογραφήσει και να αφανίσει τον “εσωτερικό” του εχθρό και ταυτόχρονα να επιβάλει την παντοδυναμία του. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο ότι η διεύρυνση της πρακτικής της υποχρεωτικής λήψης και αποθήκευσης dna αγωνιστών πραγματοποιείται σε μία συγκυρία όπου η υποχρεωτική κατάθεση προσωπικών ιατρικών δεδομένων από το σύνολο του πληθυσμού στα χέρια του κράτους και των αφεντικών, έχει γίνει κανονικότητα. Εξάλλου, πέρα από τη διεύρυνση πρόσβασης κρατικών υπηρεσιών και εταιρειών στα ιατρικά δεδομένα της καθημιάς μέσω του ΑΜΚΑ, μεγάλη έκταση πήρε πρόσφατα και το γεγονός της αποθήκευσης και επεξεργασίας υγειονομικών δεδομένων γύρω από την covid19 από την αμερικανική πολυεθνική Palantir.

Στο ίδιο πλαίσιο, εδώ και χρόνια οι μετανάστες βρίσκονται στο επίκεντρο καταστολής και ελέγχου μέσω της επεξεργασίας και αποθήκευσης βιομετρικών δεδομένων στην κεντρική πανευρωπαϊκή βάση euodac (δακτυλοσκόπηση των αιτούντων άσυλο και όσων μεταναστών περνούν τα ευρωπαϊκά σύνορα), αλλά και μέσα από το πληροφοριακό σύστημα της Σέγκεν (SIS II), όπου εκτός από μετανάστες φακελώνονται επίσης κι «ανεπιθύμητοι» ξένοι πολίτες ανά χώρα, όπως αναδείχθηκε και μέσα από την πρόσφατη υπόθεση απέλασης του γάλλου συντρόφου Ερόλ από το ελληνικό κράτος. Την ίδια στιγμή, όλες αυτές οι βάσεις δεδομένων μαζί με τις επόμενες που αναπτύσσονται στο όνομα της ασφάλειας, όπως το Σύστημα Εισόδου/Εξόδου στα ευρωπαϊκά σύνορα που θα ελέγχει κάθε σπιθαμή μετακίνησης (με δακτυλοσκόπηση και φωτογράφιση προσώπου τη στιγμή εισόδου/εξόδου), εντάσσονται κάτω από την ομπρέλα της ευρωπαϊκής υπηρεσίας EU LISA, που αναλαμβάνει την ευθύνη όλες αυτές οι πληροφοριακές και βιομετρικές βάσεις να είναι διαλειτουργικές μεταξύ τους, προκειμένου ανά πάσα στιγμή η Europol και οι αστυνομίες κάθε κράτους να τις χρησιμοποιούν για την καταστολή των «ανεπιθύμητων».

Όλη αυτή η κίνηση επιτήρησης και ελέγχου δεν μπορεί να ιδωθεί ξέχωρα από την ασυνεχή συνέχεια της κατάστασης εξαίρεσης, όπου το υφιστάμενο κοινωνικό και πολιτικό πρόταγμα από την πλευρά της κυριαρχίας προκρίνει και επιβάλλει στο όνομα μιας έκτακτης ανάγκης και επιτακτικότητας την αναπροσαρμογή των υφιστάμενων νομικών και κοινωνικών δεσμών. Μέσα από τις εναλλαγές καταστάσεων εξαίρεσης και κανονικότητας, η κυριαρχία εκμεταλλεύομενη τα νέα ψηφιοποιημένα πεδία επιτήρησης και ελέγχου, νομιμοποιεί (και δικαϊκά) μια νέα κανονικότητα πάντα με τη μόνιμη απειλή ενός «χειρότερου σεναρίου».

Οι περιορισμοί/απαγορεύσεις συναθροίσεων και η συνθήκη επιβολής των μπάτσων ως ρυθμιστών κάθε κοινωνικής και πολιτικής δραστηριότητας, όπως και οι επιθέσεις του κράτους και των αφεντικών στους δημόσιους και κοινωνικούς χώρους (από τις πλατείες και τα πάρκα έως τα στέκια και τις καταλήψεις, και από τα ανύπαρκτα πλέον πεζοδρόμια έως τα άδεια πανεπιστήμια) εντάθηκαν σε μεγάλο βαθμό μέσα στην covid συνθήκη, σε σημείο

όπου η έννοια του χώρου (και ιδιαίτερα στην πόλη) αποτέλεσε πεδίο ενδοκυριαρχικών συγκρούσεων, αποκλείοντας από την κουβέντα τα υποκείμενα που τον διαμορφώνουν καθημερινά. Από τη διαφαινόμενη εντός των lockdown επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου, έχουμε φτάσει να βλέπουμε την ανεστραμμένη της όψη, την επέλαση δηλαδή του κεφαλαίου πάνω στα τελευταία κοινωνικά και δημόσια τετραγωνικά μέτρα.

Πέρα από τον ετεροκαθορισμό του ζωτικού μας χώρου, η επέλαση του κρατικού παρεμβατισμού προσπέλασε ένα ακόμα ζωτικό μας στοιχείο: τον χρόνο. Από τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας τις νυχτερινές ώρες και τις έντυπες ή ψηφιακές άδειες μετακίνησης των 6 κωδικών, μέχρι την επακόλουθη συρρίκνωση του χρόνου που συνηθίζουμε να αποκαλούμε ελεύθερο και από τους ευέλικτους χρόνους και ωράρια εργασίας μας μέχρι την συρρίκνωση του "κοινωνικού" αλλά και ιστορικού μας χρόνου, η λογική της παρεμβατικής πολιτικής του κράτους είναι η ίδια: η εγκαθίδρυση της πειθάρχησης και η επιβολή του αναμενόμενου.

Μέσα σε αυτή τη δυναμική κατάσταση μόνιμου ελέγχου και επιτήρησης με πρόσχημα την πανδημία, το κράτος έχει επεκτείνει τα όρια του εντός των σωμάτων. Η καθιέρωση της υποχρεωτικότητας του εμβολιασμού, των πιστοποιητικών και των βεβαιώσεων διαγνωστικών ελέγχων, αλλά και η υποχρεωτική επίδειξη τους σε ιδιώτες και θεσμούς για μια πληθώρα δραστηριοτήτων συνιστούν χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτής της ολοκληρωτικής διαχείρισης. Η ολοένα πιο διευρυμένη πρόσβαση στα ιατρικά δεδομένα του κάθε ατόμου στηρίζεται και βασίζεται σε μια ευρύτερη συνθήκη επιτακτικότητας όπου τα όρια αυτοδιάθεσης κι ελευθερίας των υποκειμένων συρρικνώνονται προς όφελος της δημόσιας υγείας ή ασφάλειας.

Ο "νέος" ολοκληρωτισμός που εγκαθιδρύεται μέσα στη συνθήκη της απειλής του συλλογικού υγιούς σώματος, οριοθετεί και επιτάσσει την υποστολή του αυτοκαθορισμού και του αγώνα στο όνομα της ατομικής ευθύνης απέναντι στο συλλογικό "καλό". Μέσα από αυτό ακριβώς το σχήμα, διαφαίνεται όλο και περισσότερο η επιχειρούμενη επέλαση του κράτους σε κάθε σπιθαμή του χώρου, του χρόνου και των σωμάτων μας και η ολοένα αναβαθμιζόμενη, ποιοτικά και ποσοτικά, χρήση νέων πεδίων επιτήρησης και ελέγχου.

Να αντισταθούμε στον έλεγχο των σωμάτων μας ως πειστηρίων ενοχής.

Να εναντιωθούμε στην κατασταλτική κρατική επέλαση χαρτογραφίσεων, επιτήρησης και ελέγχου.

Να σαμποτάρουμε την κατασκευή βάσης δεδομένων που θέτει όποιον/α αγωνίζεται έρμαιο στις κρατικές μεθοδεύσεις.

Να συγκρουστούμε με όλα όσα επιδιώκουν να καθορίσουν τον χώρο, το χρόνο και τα σώματά μας και να δημιουργήσουν νέα πλαίσια πειθάρχησης.

Να επιτεθούμε στους εξουσιαστικούς φορείς και κάθε μηχανισμό κατασκευής σκευωριών.

Καμία λήψη γενετικού υλικού από τους 14 καταληψίες της πρωταθλήτριας ΕΜΠ
Ενάντια στις κρατικές μεθοδεύσεις ενοχοποίησης αυτών που αντιστέκονται
Αλληλεγγύη στους 14 συντρόφους μας

χορός της καρμανιόλας
xorostiskarmaniolas@gmail.com
xorostiskarmaniolas.espivblogs.net

